

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 350/20	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
1.1. Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.	R. D.	w dniu 27 maja 2020 r. około godz. 20:00 na skrzyżowaniu dróg N. - G. - Z., w gminie J., w powiecie (...), woj. (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że jadąc od strony Z. samochodem marki V.	

(...) o nr. rej. (...) w trakcie podjętego manewru skrętu w lewo i wjazdu na drogę z pierwszeństwem przejazdu relacji N. - G. nie zachował szczególnej ostrożności, nieprawidłowo obserwował sytuację na drodze, w wyniku czego nie upewniwszy się co do możliwości wjazdu na skrzyżowanie wjechał na to skrzyżowanie nie ustępując pierwszeństwa przejazdu nadjeżdżającemu od strony G. jadącemu na wprost drogą z pierwszeństwem przejazdu kierującemu samochodem marki S. (...) o nr. rej. (...) J. L. i po wjechaniu na skrzyżowanie obrał niewłaściwą technikę jazdy poruszając się środkiem jezdni doprowadzając w ten sposób nieumyślnie do czołowego zderzenia się pojazdów w wyniku czego J. L. doznał złamania szyjki kości udowej prawej z przemieszczeniem, zwknięcia w stawie biodrowym prawym, stłuczenia nerwu kulszowego prawego z rozległym uszkodzeniem elementów torebkowo - więzadłowych prawego stawu biodrowego, złamania rzepki kolana prawego i uszkodzenia z przerwaniem ciągłości pasma biodrowo - piszczelowego, które to obrażenia stanowiły ciężki

		uszczerbek na zdrowiu w postaci długotrwałej choroby trwającą ponad 6 miesięcy i skutkującej całkowitą niezdolnością pokrzywdzonego do pracy, tj. popełnienia przestępstwa z art. 177 § 2 k.k.	
Przy każdym czynnie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
1) W dniu 27 maja 2020 r. przed godz. 20:00 R. D. kierował samochodem osobowym marki V. (...) o nr. rej. (...). Jechał z miejscowości Z. do G.. Jechał sam. Był trzeźwy.	częściowo wyjaśnienia oskarżonego	k. 594v - 596	
protokół badania stanu trzeźwości	k. 18		
opinia biegłej sąd. z zakresu toksykologii	k. 430 - 436		
2) W tym samym czasie samochodem osobowym marki S. (...) o nr. rej. (...) podróżował J. L.. Jechał z miejscowości G. w kierunku N.. Jechał sam. Był trzeźwy.	zeznania świadka J. L..	k. 596v - 597	
protokół badania stanu trzeźwości	k. 9		
zeznania świadka J. S.	k. 599v		
3) Samochody osobowe, którymi podróżowali R. D. i J. L. /tj. odpowiednio V. (...) o nr. rej. (...) i S. (...) o nr. rej. (...)/	opinie techniczne nr 1 i 2 biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej, rekonstrukcji kolizji i	k. 288 - 292, 353 - 357	

<p>były sprawne technicznie. Układy kierownicze i hamulcowe obu samochodów były sprawne, światła mijania, pozycyjne przednie i tylne oraz światła hamowania świeciły się. J. L. miał zapięty pas bezpieczeństwa, R. D. nie był zapięty pasem bezpieczeństwa.</p>	<p>wypadków drogowych A. P. (1) wraz z załącznikami</p>		
<p>4) Około godz. 20:00 samochody obu w/w mężczyzn zbliżyły się do skrzyżowania dróg N. - Z. - G.. J. L. jechał od strony miejscowości G. na wprost w kierunku N.. Natomiast R. D. jechał z Z. do G.. Na skrzyżowaniu „N. - Z. - G.” miał zamiar skrócić w lewo.</p>	<p>wyjaśnienia oskarżonego</p>	<p>k. 594v - 596</p>	
<p>zeznania świadka J. L..</p>	<p>k. 596v - 597</p>		
<p>5) Skrzyżowanie dróg „N. - Z. - G.” jest skrzyżowaniem trójramiennym. Droga G. - N. na tym skrzyżowaniu jest prostym odcinkiem, natomiast droga do Z. usytuowana jest pod kątem 45 stopni /od strony G./. Droga G. - N. jest jednojezdniowa, dwukierunkowa. Ma nawierzchnię asfaltową o szerokości jezdni 4,8 m i po obu stronach trawiaste pobocza. Droga do Z. jest jednojezdniowa, dwukierunkowa, ma asfaltową jezdnię szerokości 5,8 m. Droga G. - N. jest drogą z pierwszeństwem</p>	<p>opinia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego Z. K. (1) wraz z opinią uzupełniającą</p>	<p>k. 413 - 424, 615 - 616</p>	

<p>przejazdu. Na skrzyżowaniu kierujący od strony Z. obowiązani są ustąpić pierwszeństwa pojazdom poruszającym się po drodze relacji (...). Przed skrzyżowaniem znajdował się znak ostrzegawczy „ustąp pierwszeństwa przejazdu” /A7/. Przy drodze relacji G. - N., przed przedmiotowym skrzyżowaniem na prawym poboczu ustawiony był znak ostrzegawczy A-6b „skrzyżowanie z drogą podporządkowaną z prawej strony”.</p>			
<p>opinia Instytutu (...) i Ruchu Drogowego wraz z opinią uzupełniającą</p>	<p>k. 756 - 770, 853 - 857</p>		
<p>6) Bezpośrednio przed wypadkiem prędkość samochodu S. (...) wynosiła ok. 95 km/h i była zbliżona do prędkości dopuszczalnej na tym odcinku drogi /tj. 90 km/h/. Prędkość samochodu V. (...) w chwili zderzenia wynosiła ok. 10,5 km/h, a bezpośrednio wcześniej wynosiła ok. 20 - 25 km/h. Kierowca samochodu S. (...) bezpośrednio przed wypadkiem poruszał się prawą częścią jezdni, a więc jechał prawidłowo.</p>	<p>opinia Instytutu (...) i Ruchu Drogowego wraz z opinią uzupełniającą</p>	<p>k. 756 - 770, 853 - 857</p>	
<p>7) R. D. w trakcie podjętego manewru skrętu w lewo i wjazdu na drogę z pierwszeństwem przejazdu relacji N.</p>	<p>Zeznania świadka J. L.</p>	<p>k. 596v - 597</p>	

- G. nie zachował szczególnej ostrożności, nieprawidłowo obserwował sytuację na drodze, w wyniku czego nie upewniwszy się co do możliwości wjazdu na skrzyżowanie wjechał na to skrzyżowanie nie ustępując pierwszeństwa przejazdu nadjeżdżającemu od strony G. jadącemu na wprost drogą z pierwszeństwem przejazdu kierującemu samochodem marki S. (...) J. L. R. D. po wjechaniu na skrzyżowanie obrał niewłaściwą technikę jazdy poruszając się środkiem jezdni doprowadzając w ten sposób do czołowego zderzenia się pojazdów. Do zderzenia się pojazdów doszło na środku jezdni. Kierującym samochodem V. (...) nieprawidłowo ocenił stan ruchu pojazdów poruszających się po drodze z pierwszeństwem przejazdu, na którą zamierzał wjechać, co skutkowało wjechaniem na tor ruchu prawidłowo poruszającemu się pojazdowi S. (...). Przyczyną zaistnienia tego wypadku było nieudzielenie pierwszeństwa przejazdu samochodowi S. (...) przez kierującego samochodem V. (...). Zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym naruszył kierowca V. (...), nie udzielając pierwszeństwa

<p>przejazdu samochodowi S. (...), będąc do tego zobowiązany. Przy czym w chwili wjeżdżania na skrzyżowanie R. D. <u>mógł zauważyć</u> nadjeżdżający drogą główną pojazd S. (...), a kierowca S. <u>zauważył</u> wjeżdżający na skrzyżowanie samochód V. (...). Kiedy kierowca S. zauważył samochód V. (...) podjął działania obronne. W chwili gdy samochód V. (...) wjeżdżał na skrzyżowanie, samochód S. (...) był w odległości 75 metrów od skrzyżowania.</p>			
<p>opinia Instytutu (...) i Ruchu Drogowego wraz z opinią uzupełniającą</p>	<p>k. 756 - 770, 853 - 857</p>		
<p>opinia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego Z. K. (1) wraz z opinią uzupełniającą</p>	<p>k. 413 - 424, 615 - 616</p>		
<p>protokół oględzin miejsca wypadku drogowego wraz z dokumentacją fotograficzną</p>	<p>k. 2 - 4, 78 - 87</p>		
<p>8) W wyniku zderzenia się pojazdów J. L. doznał złamania szyjki kości udowej prawej z przemieszczeniem, zwknięcia w stawie biodrowym prawym, stłuczenia nerwu kulszowego prawego z rozległym uszkodzeniem elementów torebkowo - więzadłowych prawego stawu biodrowego, złamania rzepki kolana</p>	<p>opinie medyczne</p>	<p>k. 569 - 570, 662 - 663</p>	

prawego i uszkodzenia z przerwaniem ciągłości pasma biodrowo - piszczelowego, które to obrażenia stanowiły ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci długotrwałej choroby trwającą ponad 6 miesięcy i skutkującej całkowitą niezdolnością pokrzywdzonego do pracy.			
dokumentacja med. dotycząca J. L.	k. 116 -134, 140 -217, 500 -504, 517 -518, 612 -614		
9) R. D. nie był karany sądownie.	karta karna	k. 112	
1.2. Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.	R. D.	w dniu 27 maja 2020 r. około godz. 20:00 na skrzyżowaniu dróg N. - G. - Z., w gminie J., w powiecie (...), woj. (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że jadąc od strony Z. samochodem marki V. (...) o nr. rej. (...) w trakcie podjętego manewru skrętu w lewo i wjazdu na drogę z pierwszeństwem przejazdu relacji N. - G. nie zachował szczególnej ostrożności, nieprawidłowo obserwował sytuację na drodze, w wyniku czego	

nie upewniwszy się co do możliwości wjazdu na skrzyżowanie wjechał na to skrzyżowanie nie ustępując pierwszeństwa przejazdu nadjeżdżającemu od strony G. jadącemu na wprost drogą z pierwszeństwem przejazdu kierującemu samochodem marki S. (...) o nr. rej. (...) J. L. i po wjechaniu na skrzyżowanie obrał niewłaściwą technikę jazdy poruszając się środkiem jezdni doprowadzając w ten sposób nieumyślnie do czołowego zderzenia się pojazdów w wyniku czego J. L. doznał złamania szyjki kości udowej prawej z przemieszczeniem, zwknięcia w stawie biodrowym prawym, stłuczenia nerwu kulszowego prawego z rozległym uszkodzeniem elementów torebkowo - więzadłowych prawego stawu biodrowego, złamania rzepki kolana prawego i uszkodzenia z przerwaniem ciągłości pasma biodrowo - piszczelowego, które to obrażenia stanowiły ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci długotrwałej choroby trwającą ponad 6 miesięcy i skutkującej całkowitą niezdolnością pokrzywdzonego do pracy, tj. popełnienia przestępstwa z art. 177 § 2 k.k.

Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
1. Za nieudowodnione Sąd uznał, jakoby R. D. w chwili wjeżdżania na skrzyżowanie dróg N. - Z. - G. nie mógł widzieć poruszającego się od strony miejscowości G. drogą z pierwszeństwem przejazdu samochodu S. (...), albowiem tenże S. znajdował się 130 metrów od skrzyżowania; że oskarżony wjeżdżając na skrzyżowanie obserwował sytuację na drodze, zachował szczególną ostrożność i prawidłowo opuszczał skrzyżowanie swym pasem ruchu.	wyjaśnienia oskarżonego	k. 594v - 596	
opinia biegłego sądowego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych J. K. (1)	k. 701 - 717		
2. OCena DOWODÓW			
2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
	częściowo wyjaśnienia oskarżonego	Fakt prowadzenia samochodu osobowego marki V. (...) o nr. rej. (...) w dniu 27 maja 2020 r. ok. godz. 20:00 na etapie postępowania sądowego był niekwestionowany przez oskarżonego.	

		<p>Oskarżony przyznał, że prowadził ten pojazd, że jechał sam, wskazywał cel podróży i jej przyczynę. Wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie Sąd uznał za wiarygodne i na ich podstawie dokonywał ustaleń faktycznych w sprawie. Wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie pozostawały spójne z pozostałym materiałem dowodowym, któremu Sąd przyznał walor wiarygodności, w szczególności z zeznaniami pokrzywdzonego J. L.. Oskarżony na etapie postępowania sądowego nie negował, że krytycznego dnia prowadził przedmiotowy pojazd, którym uczestniczył w wypadku drogowym. Oskarżony natomiast konsekwentnie nie przyznawał się do winy w zakresie spowodowania tego wypadku.</p>
protokół badania stanu trzeźwości	Dokument sporządzony przez funkcjonariuszy Policji, zgodnie z przepisami prawa obowiązującymi w tym zakresie, nie był kwestionowany przez strony.	
opinia biegłej sąd. z zakresu toksykologii	Dowód sporządzony przez biegłego posiadającego wiadomości specjalne. Dowód przeprowadzony w sposób zgodny z przepisami prawa. Sąd podzielił wnioski opinii, albowiem opinia	

	była jasna, pełna, nie zawierała wewnętrznych sprzeczności, nie była kwestionowana przez strony.		
2.	zeznania świadka J. L.	<p>Zeznania świadka Sąd uznał za w pełni wiarygodne i na ich podstawie dokonywał ustaleń faktycznych w sprawie. Świadek w sposób jasny, rzeczowy, spójny i logiczny opisał w jaki sposób znalazł się swym samochodem na skrzyżowaniu dróg N. - Z. - G., którą drogą jechał, w jaki sposób się poruszał i z jaką prędkością, opisał także zachowanie kierowcy samochodu V. (...), po którego zauważeniu podjął manewry obronne, tj. gwałtownie hamował. Fakt prowadzenia przez pokrzywdzonego pojazdu S. (...) nie był nigdy kwestionowany, został potwierdzony przez oskarżonego R. D..</p>	
protokół badania stanu trzeźwości	Dokument sporządzony przez funkcjonariuszy Policji, zgodnie z przepisami prawa obowiązującymi w tym zakresie, nie był kwestionowany przez strony.		
zeznania świadka J. S.	Zeznania świadka Sąd uznał za w pełni wiarygodne i na ich podstawie dokonywał ustaleń faktycznych w sprawie. Świadek w		

	<p>sposób jasny, rzeczowy, spójny opisał, że jadąc na pole widział mijającego go J. L. jego samochodem marki S., po czym bezpośrednio na skrzyżowaniu zobaczył unoszący się kurz i dwa rozbite samochody. Rozpoznał obecnych na miejscu R. D. i J. L., których znał już wcześniej. Zeznania te były spontaniczne, wewnętrznie spójne, jak i koherentne z pozostałym materiałem dowodowym, który Sąd uznał za wiarygodny, w szczególności z zeznaniami pokrzywdzonego J. L. oraz wyjaśnieniami oskarżonego w tej części, którą Sąd uznał za prawdziwą.</p>		
3.	<p>opinie techniczne nr 1 i 2 biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej, rekonstrukcji kolizji i wypadków drogowych A. P. (1)</p>	<p>Dowód sporządzony przez biegłego posiadającego wiadomości specjalne. Dowód przeprowadzony w sposób zgodny z przepisami prawa. Biegły każdorazowo dokonał oględzin pojazdów, uzasadnił wnioski opinii. Sąd podzielił wnioski opinii, albowiem opinie były jasne, pełne, nie zawierały wewnętrznych sprzeczności, nie były kwestionowane przez strony.</p>	
4.	<p>częściowo wyjaśnienia oskarżonego</p>	<p>Wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie były zgodne z zeznaniami pokrzywdzonego J. L.. Okoliczności związane</p>	

		z trasą dojazdu obu kierowców na miejsce wypadku nie były kwestionowane.	
zeznania świadka J. L.	Zeznania świadka Sąd uznał za w pełni wiarygodne i na ich podstawie dokonywał ustaleń faktycznych w sprawie. Świadek w sposób jasny, rzeczowy, spójny i logiczny opisał w jaki sposób poruszał się przed skrzyżowaniem, przed którym doszło do wypadku.		
5.	opinia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego Z. K. (1) wraz z opinią uzupełniającą	Dowód sporządzony przez biegłego posiadającego wiadomości specjalne, sporządzony w sposób zgodny z przepisami prawa. Dowód spójny z pozostałymi dowodami zgromadzonymi w sprawie, którym Sąd przyznał walor wiarygodności i na ich podstawie dokonywał ustaleń faktycznych w sprawie. Opinia była jasna, pełna, nie zawierała wewnętrznych sprzeczności.	
opinia Instytutu (...) i Ruchu Drogowego wraz z opinią uzupełniającą	Dowód sporządzony w sposób zgodny z przepisami prawa, przez eksperta Instytutu (...) i Ruchu Drogowego posiadającego odpowiednią wiedzę specjalistyczną i doświadczenie zawodowe. Dowód spójny z pozostałymi dowodami zgromadzonymi w		

	<p>sprawie, którym Sąd przyznał walor wiarygodności i na ich podstawie dokonywał ustaleń faktycznych w sprawie, w szczególności z opinią biegłego Z. K. (1). Opinia była jasna, pełna, nie zawierała wewnętrznych sprzeczności, ekspert Instytutu przed wydaniem opinii uzupełniającej uczestniczył w eksperymencie procesowym przeprowadzonym na miejscu wypadku drogowego.</p>	
6. i 7.	<p>opinia Instytutu (...) i Ruchu Drogowego wraz z opinią uzupełniającą</p>	<p>Dowód sporządzony w sposób zgodny z przepisami prawa, przez eksperta Instytutu (...) i Ruchu Drogowego posiadającego odpowiednią wiedzę specjalistyczną i doświadczenie zawodowe. Dowód spójny z pozostałymi dowodami zgromadzonymi w sprawie, którym Sąd przyznał walor wiarygodności i na ich podstawie dokonywał ustaleń faktycznych w sprawie, w szczególności z opinią biegłego Z. K. (1). Opinia była jasna, pełna, nie zawierała wewnętrznych sprzeczności, ekspert Instytutu przed wydaniem opinii uzupełniającej uczestniczył w eksperymencie procesowym przeprowadzonym na</p>

miejscu wypadku drogowego. Na podstawie ustaleń poczynionych w trakcie eksperymentu, w szczególności w zakresie wzajemnej widoczności obu pojazdów z uwzględnieniem ukształtowania terenu ekspert Instytutu potwierdził ustalenia zawarte w opinii głównej, jak i co do zasady potwierdził wnioski opinii Z. K. (1), zaprzeczając tym samym ustaleniu opinii sporządzonej przez biegłego J. K. w zakresie m. in. odległości pojazdów od siebie w momencie wjazdu V. (...) na skrzyżowanie. Opinia Instytutu jest jasna i pełna, jej wnioski są uargumentowane, a wywód biegłego jest logiczny i staranny. W szczególności Sąd wziął pod uwagę, że ekspert Instytutu jako jedyny z opiniujących biegłych brał udział w eksperymencie procesowym przeprowadzonym na miejscu zdarzenia, w czasie którego odtworzono przebieg zdarzenia, jak również zapoznawał się z ukształtowaniem skrzyżowania i dróg dojazdowych do niego. Biegły dokonując stosownych obliczeń, opierając się na analizie czasowo - przestrzennej ustalił, że w chwili gdy V. (...) wjeżdżał na skrzyżowanie, S. (...) znajdował się w odległości ok. 75 metrów

		od skrzyżowania, a jak wykazał eksperyment procesowy z miejsca wskazanego przez oskarżonego na tym skrzyżowaniu widać samochód S. (...) w tej odległości, mimo że znajduje się nieco przed szczytem wzniesienia /k. 814 - 815/.	
opinia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego Z. K. (1) wraz z opinią uzupełniającą	Dowód sporządzony przez biegłego posiadającego wiadomości specjalne, sporządzony w sposób zgodny z przepisami prawa. Dowód spójny z pozostałymi dowodami zgromadzonymi w sprawie, którym Sąd przyznał walor wiarygodności i na ich podstawie dokonywał ustaleń faktycznych w sprawie. Opinia była jasna, pełna, nie zawierała wewnętrznych sprzeczności.		
protokół oględzin miejsca wypadku drogowego wraz z dokumentacją fotograficzną	Dokument sporządzony przez funkcjonariuszy Policji, zgodnie z przepisami prawa obowiązującymi w tym zakresie, nie był kwestionowany przez strony.		
8.	opinie medyczne sporządzone przez biegłego K. K.	Dowody sporządzone przez biegłego posiadającego wiadomości specjalne i doświadczenie zawodowe, sporządzony w sposób zgodny z przepisami prawa. Dowód spójny z pozostałymi dowodami	

		<p>zgromadzonymi w sprawie, którym Sąd przyznał walor wiarygodności i na ich podstawie dokonywał ustaleń faktycznych w sprawie. Opinia była jasna, pełna, nie zawierała wewnętrznych sprzeczności, opinie nie były kwestionowane przez strony, również Sąd nie dopatrył się jakichkolwiek podstaw do ich kwestionowania. Biegły opinie sporządził na podstawie badania pokrzywdzonego oraz bogatej dokumentacji medycznej wytworzonej w procesie jego leczenia.</p>	
dokumentacja medyczna	<p>Dokumenty urzędowe sporządzone we właściwej formie, potwierdzające proces leczenia pokrzywdzonego w związku z obrażeniami powstałymi w wypadku drogowym z dnia 27 maja 2020 r. Dokumenty nie były kwestionowane przez strony, Sąd nie dopatrył się żadnych zastrzeżeń co do formy, ani co do treści tych dokumentów, uznając je za prawdziwe i wiarygodne.</p>		
9.	karta karna	Dokument urzędowy, niekwestionowany.	
<p>2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz</p>			

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
	zeznania świadka G. L.	Świadek ten wiedzę o przyczynach i przebiegu wypadku drogowego czerpał od J. L.. Nie był on świadkiem zdarzenia, a więc jego zeznania nie miały wartości dowodowej dla czynienia ustaleń w zakresie sprawstwa i winy oskarżonego co do zarzucanego mu czynu.	
2.	zeznania świadka K. B.	Świadek ten na miejscu zdarzenia znalazł się już po zderzeniu się pojazdów. Nie był on świadkiem zdarzenia, a więc jego zeznania nie miały wartości dowodowej dla czynienia ustaleń w zakresie sprawstwa i winy oskarżonego co do zarzucanego mu czynu.	
3.	zeznania świadka A. M.	Świadek wiedzę o przyczynach i przebiegu wypadku drogowego czerpała od J. L.. Nie była świadkiem zdarzenia, a więc jej zeznania nie miały wartości dowodowej dla czynienia ustaleń w zakresie sprawstwa i winy oskarżonego co do zarzucanego mu czynu.	
4.	zeznania świadka P. L.	Świadek ten wiedzę o przyczynach i przebiegu wypadku drogowego czerpał od J. L.. Nie był on świadkiem zdarzenia,	

		a więc jego zeznania nie miały wartości dowodowej dla czynienia ustaleń w zakresie sprawstwa i winy oskarżonego co do zarzucanego mu czynu.	
5.	zeznania świadka F. M.	Nie była ona świadkiem zdarzenia, a więc jej zeznania nie miały wartości dowodowej dla czynienia ustaleń w zakresie sprawstwa i winy oskarżonego co do zarzucanego mu czynu.	
6.	zeznania świadka M. K.	Nie był świadkiem zdarzenia, a więc jego zeznania nie miały wartości dowodowej dla czynienia ustaleń w zakresie sprawstwa i winy oskarżonego co do zarzucanego mu czynu	
7.	zeznania świadka K. L.	Świadek wiedzę o przyczynach i przebiegu wypadku drogowego czerpała od J. L.. Nie była on świadkiem zdarzenia, a więc jego zeznania nie miały wartości dowodowej dla czynienia ustaleń w zakresie sprawstwa i winy oskarżonego co do zarzucanego mu czynu.	
8.	zeznania świadka A. P. (2)	Świadek ten na miejscu zdarzenia znalazł się już po zderzeniu się pojazdów. Nie był on świadkiem zdarzenia, a więc jego zeznania nie miały wartości dowodowej dla czynienia ustaleń w zakresie sprawstwa i	

		winy oskarżonego co do zarzucanego mu czynu.	
9.	częściowo wyjaśnienia oskarżonego	<p>Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego za niewiarygodne w tym zakresie, w którym wskazywał, że przed wjazdem na skrzyżowanie obserwował sytuację panującą na drodze z pierwszeństwem przejazdu, że przed wjechaniem na skrzyżowanie zatrzymał się, że w momencie zderzenia jego pojazd znajdował się na prawym pasie ruchu, że wjechał na skrzyżowanie na swój pas ruchu i nim opuszczał skrzyżowanie. Tym wyjaśnieniom przeczą konsekwentne, logiczne i spójne zeznania pokrzywdzonego J. L. znajdujące oparcie w opinii I. (...) oraz biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych Z. K. (1), a także ślady pozostawione na nawierzchni drogi. Świadek J. L. konsekwentnie wskazywał, że gdy wjechał na wzniesienie to zauważył pojazd oskarżonego wyjeżdżający na drogę z pierwszeństwem przejazdu, nie widział, aby samochód V. (...) się zatrzymywał na skrzyżowaniu, po czym oskarżony nie wjechał na swój pas ruchu, a wjechał na lewy pas jezdni /czyli pas ruchu dla</p>	

		<p>przeciwego kierunku/. Zeznania świadka J. L. w tym zakresie znajdują oparcie w obiektywnych śladach pozostawionych na nawierzchni drogi po wypadku /miejsce załamania śladów hamowania, ślady żłobienia nawierzchni/, albowiem ze śladów tych wynika, że do zderzenia się pojazdów doszło na środku jezdni, ponieważ pokrzywdzony chcąc uniknąć zderzenia odbił swoim samochodem na swój lewy pas /przeciwległy/, w tym też czasie oskarżony zjeżdżał ze swego lewego pasa na swój prawy pas jezdni. Gdyby oskarżony znajdował się na swoim pasie ruchu, to pokrzywdzony nie musiałby w ogóle odbijać na lewo, przejechałby obok prawidłowo jadącego swoim pasem ruchu oskarżonego. Tak jednak nie było, oskarżony po wjeździe na skrzyżowanie obrał niewłaściwą taktykę jazdy jadąc nie swoim pasem ruchu.</p>	
10.	<p>opinia biegłego sądowego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych J. K. (1)</p>	<p>Sąd nie podzielił wniosków opinii biegłego sądowego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych J. K. (1). Decyzja Sądu w tym przedmiocie była podyktowana faktem, że ustalenia tej opinii w zasadniczej części, tj. co do wzajemnej widoczności kierujących nie znalazły potwierdzenia</p>	

w trakcie eksperymentu procesowego przeprowadzonego przez Sąd w dniu 26 maja 2023 r. /a więc w dzień poprzedzający dzień odpowiadający dacie zdarzenia, przy niemal identycznych warunkach atmosferycznych i przyrodniczych/. Z opinii biegłego J. K. wynikało, że ze skrzyżowania z miejsca wskazanego przez oskarżonego można zauważyć samochód jadący drogą z pierwszeństwem przejazdu dopiero w odległości 65 metrów od skrzyżowania. Tymczasem w trakcie eksperymentu procesowego ustalono, że odległość ta dla tak usytuowanego samochodu na skrzyżowaniu wynosi 75 metrów. Ponadto biegły ten w swojej opinii przyjmuje, że w chwili wjeżdżania samochodu V. (...) na skrzyżowanie samochód S. (...) znajdował się 130 metrów od tego skrzyżowania, za wzniesieniem i nie mógł być widoczny dla kierowcy V. (...), przy czym biegły nie wyjaśnia w jaki sposób tę odległość wyliczył. Ten parametr w opiniach biegłego Z. K. i Instytutu jest zupełnie inny, poprzedzony stosownymi wyliczeniami. Nadto biegły - z niezrozumiałych dla Sądu przyczyn - jako „normalny” określił sposób pokonywania skrzyżowania przez oskarżonego, tj. nie swoim

		<p>pasem ruchu /k. 715 akapit 1/, a to z uwagi na ukształtowanie terenu. Tymczasem w ocenie Sądu nie może budzić wątpliwości, że oskarżony, wieloletni kierowca, korzystający częstokroć z tego skrzyżowania, znał doskonale jego ukształtowanie, a zatem powinien zachować szczególną / kwalifikowaną/ ostrożność zbliżając się do niego, a w żadnej mierze nie powinien wjeżdżać na skrzyżowanie i opuszczać go nie swoim pasem ruchu.</p>	
3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem		R. D.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
Zgodnie z art. 177 § 1 k.k. kto, naruszając, chociażby nieumyślnie, zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, powoduje nieumyślnie wypadek, w którym inna osoba odniosła obrażenia			

ciała określone w art. 157 § 1, podlega karze pozbawienia wolności do lat 3. Przepis art. 177 § 2 k.k. stanowi, że jeżeli następstwem wypadku jest śmierć innej osoby albo ciężki uszczerbek na jej zdrowiu, sprawca podlega karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8. Zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym to zasady określające sposób korzystania z ruchu, są to reguły zawarte w przepisach określających porządek poruszania się na szlakach komunikacyjnych i zachowanie się w typowych dla ruchu sytuacjach lub wyrażone przez przyjęte oznakowanie, oświetlenie i sygnalizację, jak i reguły nieskodyfikowane w sposób szczegółowy, a wynikające z przepisów oraz istoty bezpieczeństwa w ruchu, które muszą znaleźć zastosowanie wszędzie tam, gdzie nie ma sprecyzowanego przepisu /wytyczne wymiaru sprawiedliwości i praktyki sądowej w sprawach o przestępstwa drogowe, uchwała SN z dnia 28 lutego 1975 r., sygn. akt V KZP 2/74, OSNKW 1975/3 - 4/. W ramach poruszania się w ruchu drogowym podstawowym aktem prawnym wyznaczającym reguły ostrożności jest ustawa z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu

drogowym. W niektórych sytuacjach, które cechują się wyższym poziomem potencjalnego zagrożenia, ustawodawca nakłada na uczestników ruchu drogowego obowiązek zachowania „szczególnej ostrożności”. Zgodnie z art. 2 pkt 22 ustawy Prawo o ruchu drogowym ma ona polegać na zwiększeniu uwagi i zachowaniu się w sposób umożliwiający odpowiednio szybkie reagowanie na warunki i sytuacje zmieniające się na drodze. Wymóg ten dotyczy w szczególności wykonywania niektórych manewrów, jak np. włączanie się do ruchu, wjazd na skrzyżowanie. Do najważniejszych zasad bezpieczeństwa w ruchu należą m. in. zasady: należytej ostrożności / obejmująca swym zakresem „ostrożność” oraz jej kwalifikowaną postać, tj. „szczególną ostrożność”/, ograniczonego zaufania, prędkości bezpiecznej, pierwszeństwa przejazdu. Odpowiedzialności podlega spowodowanie wypadku. Znamię czasownikowe jest ujęte w sposób szeroki, obejmując wszelkie sytuacje naruszenia zasady bezpieczeństwa w ruchu, skutkujące spowodowaniem u pokrzywdzonego średnich lub ciężkich obrażeń ciała bądź skutkujące jego zgonem. Wypadkiem jest zdarzenie mające

miejsce w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, wynikające z naruszenia zasad bezpieczeństwa obowiązujących w tym ruchu, którego skutkiem jest spowodowanie nieumyślnie obrażeń ciała, powodujących naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia na okres dłuższy niż 7 dni albo śmierć człowieka lub ciężki uszczerbek na jego zdrowiu /J. Giezek, Komentarz do art. 177 k.k., Lex/el/. W każdej ze swoich postaci wypadek w komunikacji ma charakter materialny. Jego skutkiem jest spowodowanie u innej osoby niż sprawca tzw. średnich obrażeń ciała, określonych w art. 157 § 1 /art. 177 § 1/, bądź spowodowanie u tej osoby ciężkiego uszczerbku na zdrowiu określonego w art. 156 lub jej śmierci /art. 177 § 2/. Każdy z opisanych skutków ma charakter nieumyślny. Przestępstwo z art. 177 § 1 k.k. stanowi występki nieumyślny w znaczeniu art. 9 § 2, jednak naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu może nastąpić zarówno umyślnie, jak i nieumyślnie. Na gruncie art. 177 § 1 k.k. fundamentalne znaczenie ma problem związku przyczynowego między naruszeniem zasad bezpieczeństwa w ruchu i skutkiem. Trzeba podkreślić, że sam fakt naruszenia określonej zasady przez sprawcę nie

oznacza, że automatycznie można przypisać mu skutki opisane w art. 177 § 1 k.k. Należy bowiem zadać sobie pytanie, czy przestrzeganie zasady, którą sprawca naruszył, ustrzegłoby go przed spowodowaniem skutku. Jeśli skutek i tak by nastąpił, nie ma podstaw do pociągania sprawcy do odpowiedzialności karnej za wypadek komunikacyjny, możliwa jest natomiast odpowiedzialność za wykroczenie /wyrok SN z 8.03.2000 r., III KKN 231/98, OSNKW 2000/5-6, poz. 45/. Jeśli sprawca naruszył kilka zasad bezpieczeństwa w ruchu, to należy badać, czy przestrzeganie każdej z nich zabezpieczyłoby go przed wywołaniem skutku opisanego w ustawie. W przypadku naruszenia kilku zasad bezpieczeństwa w ruchu niezbędne jest ich wartościowanie.

Przekładając powyższe rozważania na grunt okoliczności niniejszej sprawy należy wskazać, że oskarżony R. D. swoim zachowaniem jako kierujący pojazdem mechanicznym w ruchu lądowym w dniu 27 kwietnia 2023 r. ok. godz. 20:00 naruszył nieumyślnie zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że jadąc od strony Z. samochodem marki V.

(...) o nr. rej. (...) w trakcie podjętego manewru skrętu w lewo i wjazdu na drogę z pierwszeństwem przejazdu relacji N. - G. nie zachował szczególnej ostrożności, nieprawidłowo obserwował sytuację na drodze, w wyniku czego nie upewniwszy się co do możliwości wjazdu na skrzyżowanie wjechał na to skrzyżowanie nie ustępując pierwszeństwa przejazdu nadjeżdżającemu od strony G. jadącemu na wprost drogą z pierwszeństwem przejazdu kierującemu samochodem marki S. (...) o nr. rej. (...) J. L. i po wjechaniu na skrzyżowanie obrał niewłaściwą technikę jazdy poruszając się środkiem jezdni doprowadzając w ten sposób nieumyślnie do czołowego zderzenia się pojazdów w wyniku czego J. L. doznał złamania szyjki kości udowej prawej z przemieszczeniem, zwknięcia w stawie biodrowym prawym, stłuczenia nerwu kulszowego prawego z rozległym uszkodzeniem elementów torebkowo - więzadłowych prawego stawu biodrowego, złamania rzepki kolana prawego i uszkodzenia z przerwaniem ciągłości pasma biodrowo - piszczelowego, które to obrażenia stanowiły ciężki

uszczerbek na zdrowiu w postaci długotrwałej choroby trwającą ponad 6 miesięcy i skutkującej całkowitą niezdolnością pokrzywdzonego do pracy. W okolicznościach niniejszej sprawy istnieje bezpośredni związek przyczynowy między naruszeniem reguł bezpieczeństwa ruchu drogowego przez oskarżonego /nie udzielił pierwszeństwa przejazdu poruszającemu się drogą z pierwszeństwem, nienależycie obserwował sytuację na drodze, po wjechaniu na skrzyżowanie jechał przeciwnym pasem ruchu kierując się dopiero na swój właściwy pas ruchu/ a skutkiem w postaci uszkodzeń ciała u pokrzywdzonego, przy czym z uwagi na fakt, iż skutek ten przybrał postać ciężkiego uszkodzenia ciała oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał dyspozycję przepisu art. 177 § 2 k.k. Pokrzywdzony przed wypadkiem był zupełnie zdrow, był sprawny. Na miejscu zdarzenia pokrzywdzony doznał rozległych obrażeń, które zostały potwierdzone w dokumentacji medycznej, jak również w zeznaniach świadków obecnych na miejscu darzenia zaraz po wypadku. Gdyby oskarżony kierując krytycznego dnia samochodem przestrzegając reguł bezpieczeństwa

w ruchu drogowym i dojeżdżając do skrzyżowania zachowałby ostrożność, nawet nie szczególną, to do wypadku by nie doszło. Gdyby nawet oskarżony po wjechaniu na skrzyżowanie zajął swój pas ruchu to przecież pokrzywdzony nie musiałby podejmować żadnego manewru obronnego, a po prostu pojazdy minęłyby się każdy na swoim pasie ruchu. Tymczasem oskarżony po wjechaniu na skrzyżowanie zajął przeciwny pas ruchu i dopiero zjeżdżając ze skrzyżowania zmierzał do zajęcia swego właściwego pasa ruchu. Złamanie zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym było w tych okolicznościach ewidentne i istotne.

#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięzłe o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			

#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
R. D.	I - III		Sąd uznając oskarżonego za winnego popełnienia przestępstwa z art. 177 § 2 k.k. skazał go na podstawie tego przepisu na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Rozstrzygając o karze Sąd miał na uwadze dyrektywy wymienione w art. 53 k.k, bacząc na stopień winy sprawcy oraz stopień społecznej szkodliwości czynu, a także cele zapobiegawcze i wychowawcze wobec skazanego, jak również

potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Wprawdzie oskarżony w sposób nieumyślny dopuścił się naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu, jednak tym swoim zachowaniem wygenerował wysoki stopień społecznej szkodliwości.

Pokrzywdzony doznał rozległych obrażeń ciała, które stanowiły ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci długotrwałej choroby trwającą ponad 6 miesięcy i skutkującej całkowitą niezdolnością pokrzywdzonego do pracy.

Pokrzywdzony do końca życia będzie musiał radzić sobie z konsekwencjami powyższego zdarzenia / powstała różnica długości kości kończyny dolnej ok. 5 cm/. Przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości

czynu przypisanego oskarżonemu Sąd wziął pod uwagę, że oskarżony naruszył tak istotne dobro jak zdrowie człowieka, stworzył realne niebezpieczeństwo dla jego życia, wziął pod uwagę rozmiar szkody majątkowej

spowodowanej wypadkiem, rozmiar i rodzaj krzywdy wywołanej po stronie pokrzywdzonego i jej istotność, rodzaj naruszonych zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym /nie

zachowanie szczególnej

ostrożności, wjechanie na nie swój pas ruchu/. Sąd wziął pod uwagę dotychczasową niekaralność oskarżonego i potraktował ją jako okoliczność łagodzącą. Kara jaką Sąd wymierzył oskarżonemu jest karą minimalną przewidzianą przez art. 177 § 2 k.k. Zdaniem Sądu tak wymierzona kara co do rodzaju i rozmiaru jest adekwatna dla osiągnięcia wobec niego celów kary, a w szczególności zapobiegnie powrotowi do przestępstwa. Tak ukształtowana kara spełni również swoją rolę w zakresie prewencji ogólnej, jak i indywidualnej.

Uświadomi oskarżonemu jego naganność jego postępowania. W ocenie Sądu kara innego rodzaju /grzywny lub ograniczenia wolności/ byłaby karą zbyt łagodną wobec oskarżonego, w szczególności biorąc pod uwagę stopień społecznej szkodliwości

wygenerowany przypisanym mu przestępstwem. Nie można nie zauważać, że oskarżony w toku procesu nie wyrażał jakiegokolwiek skruchy, wręcz przeciwnie w toku eksperymentu procesowego był arogancki wobec pokrzywdzonego, prowokował go słownie.

Zdaniem Sądu tylko kara pozbawienia wolności jest

			<p>w tych okolicznościach w stanie uzmysłwić oskarżonemu grożące mu konsekwencji w przypadku dalszego zachowania sprzecznego z obowiązującym porządkiem prawnym. Jednocześnie Sąd na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k., art. 70 § 1 k.k. i art. 72 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił wobec oskarżonego na okres 2 lat tytułem próby. W ocenie Sądu dwuletni okres próby pozwoli zweryfikować czy postawiona prognoza kryminologiczna co do osoby oskarżonego okazała się właściwa. W ramach środków probacyjnych zobowiązano oskarżonego do informowania Sądu na piśmie co 6 miesięcy o przebiegu okresu próby.</p>
IV.	I.	<p>Na podstawie art. 46 § 1 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego R. D. środek kompensacyjny w postaci zadośćuczynienia w części za doznaną krzywdę poprzez zapłatę na rzecz oskarżyciela posiłkowego J. L. kwoty 15000 złotych. Krzywda to jeden z rodzajów szkody. Jest to szkoda niemajątkowa, która dotyka sfery psychicznej pokrzywdzonego. Krzywda obejmuje ból, cierpienie fizyczne, psychiczne, stres, dyskomfort, świadomość</p>	

konieczności życia z urazem/obrażeniami i ich skutkami.

Zadośćuczynienie za krzywdę na gruncie prawa cywilnego możliwe jest w przypadku m. in. uszkodzenia ciała, wywołania rozstroju zdrowia art. 445 k.c. w zw. z art. 448 k.c. Najczęściej krzywda wiąże się ze szkodą majątkową na osobie. Zadośćuczynienie jest środkiem rekompensaty krzywdy i ma polegać na wynagrodzeniu krzywdy przez zaspokojenie potrzeb pokrzywdzonego, a zatem powinien on otrzymać od osoby odpowiedzialnej za krzywdę sumę pieniężną, ażeby mógł za jej pomocą zatrzeć lub co najmniej złagodzić odczucie krzywdy i odzyskać równowagę psychiczną. Sąd wysokość zadośćuczynienia ustalił w relacji do ustalonych rozmiarów krzywdy wyrządzonej pokrzywdzonemu. W ocenie Sądu tak ustalona wysokość zadośćuczynienia jest adekwatna do wysokości krzywdy, którą Sąd ustalał na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Orzeczenie zadośćuczynienia nie zamyka mu możliwości dochodzenia zadośćuczynienia od oskarżonego czy też ubezpieczyciela w drodze

	<p>powództwa cywilnego, które - w okolicznościach niniejszej sprawy - należy uznać za właściwy sposób ubiegania się o tego typu należności. Zdaniem sądu prowadzenie szczegółowego postępowania w celu precyzyjnego ustalenia krzywdy, jaka dotknęła pokrzywdzonego po wypadku w sposób znaczący wydłużyłaby przedmiotowe postępowanie, które winno sprowadzać się głównie do czynienia ustaleń w zakresie sprawstwa i zawinienia za czyn opisany w akcie oskarżenia.</p>		
<p>5. <i>1Inne</i> ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU</p>			
<p>Oskarżony</p>	<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>
<p>1.6. inne zagadnienia</p>			
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wniosku o orzeczenie</p>			

<p>takiej instytucji przez stronę</p>		
<p>Sąd dokonał zmiany opisu czynu przypisanego oskarżonemu poprzez jego uszczegółowienie, a także poprzez wskazanie rozleglejszego charakteru uszczerbku spowodowanego w wyniku przypisanego mu czynu. Na podstawie opinii biegłego sądowego ustalono bowiem, że pokrzywdzony doznał ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w rozumieniu art. 177 § 2 k.k., co zrodziło konieczność zmiany kwalifikacji prawnej.</p>		
<p>7. <i>Koszty procesu</i></p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>V.</p>	<p>Sąd na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego R. D. na rzecz oskarżyciela posiłkowego J. L. kwotę 4500 złotych tytułem zwrotu poniesionych wydatków związanych z ustanowieniem pełnomocnika, przy czym kwota ta została wykazana złożonym spisem kosztów.</p>	
<p>VI.</p>	<p>Sąd na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych /Dz. U. z 1973 r., Nr 27 poz. 152 z późn. zm./</p>	

i art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego R. D. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 złotych tytułem opłaty oraz obciążył go pozostałymi kosztami sądowymi w sprawie. Oskarżony jest osobą młodą, zdrową, posiada stałe źródło dochodu, w ocenie Sądu jest w stanie ponieść te koszty, nigdy nie wnosił o zwolnienie go od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych. Ponadto zachowanie oskarżonego po zdarzeniu, które przelożyło się na tok postępowania przygotowawczego i zrodziło konieczność dopuszczenia szeregu opinii specjalistycznych nie uzasadnia zwolnienia go od kosztów sądowych

6. **1Podpis**

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)